

Sestra Katarína SSpS z kongregace Služebnic Ducha Svatého pochází ze Slovenska. Nyní působí jako misionářka v Jižní Africe a 18. listopadu napsala dopis z Toga, města Lome.

...Mojí stálou aktivitou je pomoc v 'malnutrition' - v programu pro podporu nemocných a podvyživených dětí a matek. Je to práce na každé dopoledne a stále je jí mnoho, protože nemocných a hladových dětí je zde plno.

Začali jsme pořádat katecheze a setkání s dětmi a mladými. Zde není vyučování náboženství ve školách a katecheze bývají většinou přes víkendy a vše se začíná pozdě, ne jako u nás. Já mám na starosti dvě skupiny. Jednu v neděli po obědě – přípravu na křest, kam chodí asi 30 školáků a druhou ve středu po obědě, kam dochází asi 40 dětí. Je to takové setkání na úrovni farnosti. Setkáváme se zde s dětmi a v rámci různých aktivit se snažíme poznat naši farnost, diecézi, něco se naučit, ale i pohrát si, zatancovat. Děti jsou zde velice živé a aktivní.

Kromě toho jsem se také pustila do zprovoznění knihovny pro naše děti. V Togu si knihy děti musí kupovat samy a kdo na to nemá, tak do školy přijde jen se sešitem a tužkou či perem a dělá si poznámky. Všichni jsme byli školáci a tak si pamatujeme, že ne vždy se nám podařilo přesně si zaznamenat to, co nám učitelé diktovali. Proto jsme vymysleli knihovnu, ve které kromě literatury budou i školní učebnice, a tak si mohou děti po vyučování sednout a doplnit poznámky, nastudovat to, co potřebují.

Máme i televizor a projektor, tak bychom chtěli některý večer či odpoledne zasvětit nějakému pěknému filmu a diskuzi o něm, aby naše děti a mládež i něco pěkného viděli a něco se naučili. Zde existují totiž dva „veřejné“ televizory – v malých obchodech ve městě, kde je (samozřejmě pokud jde elektrina) nalepena všechna mládež a děti. Tak možná i takto pomůžeme ke zkulturnění našich lidí.

Stále jsme ještě v procesu příprav, protože zde je to trošku zpomalené. I když už máme knihy, tak je nemáme kam dát, položit. Objednali jsme si v sousedním městě u stolařů nábytek – židle, stoly, police do knihovny již v březnu – to jsem zde ještě ani nebyla. Když jsem se byla před dvěma týdny zeptat zda to už máme hotovo, tak jen zakroutili hlavou a našli si dvě stě výmluv, proč to ještě není...Slíbili mi, že to bude tento měsíc, tak pevně doufám, že ano a že nejpozději v prosinci se nám podaří knihovnu otevřít.

To je alespoň ve zkratce něco o mých aktivitách a mém „malém“ misionářství. Jinak stále je zde co dělat a potřeb je velmi mnoho. Problémem jsou vždy peníze, ale když máme lidi s otevřeným a ochotným srdcem, Pán nám vždy štědře otevře své ruky.

A proč jsem opět zde v Lome? Tak, přišlo to i na mne...měla jsem svoji první maláří a dost silnou, tak mne museli rychle převézt z naší stanice do města, do nemocnice. Začalo to bolestí hlavy a únavou a skončilo to neslavně. Když jsem dostala výsledky testů na maláří, lékaři jen kroutili hlavou jak a kde jsem mohla tak silnou maláří dostat. No, ani já to věru nevím. Musela jsem v horečkách a opravdových bolestech (jaké jsem ještě nikdy v životě neměla) odležet týden v nemocnici a i to mě nechtěli pustit domů, protože jsem stále měla teplotu. Zkomplikovalo se to tím, že malárie poškodila moji krev a teď se mi ji lékaři snaží dát do pořádku, abych mohla fungovat dále. Tento týden jdu na kontrolu a doufám, že bude vše dobré, ale určitě budu muset v městě nějakou dobu zůstat a zotavit se, abych potom mohla naplno pokračovat...